

CAMP HILL

MAGAZINE

EDITIE 2012

**IN HET CONTACT
LEER JE JEZELF
KENNEN**

**INSPIRATIE IN
JE DAGELIJKS
WERK**

**OP DE GRENS
VAN STAD &
PLATTELAND**

CAMPBILL

MAGAZINE

Beste lezer,

Camphill Magazine geeft een kijkje op de werkvloer van Christophorus, 't Huys, Maartenhuis, de Noorderhoeve en Orion. Via de verhalen en reportages maak je kennis met de medewerkers en cliënten van deze unieke woonwerk-gemeenschappen. Door de uitwisseling van ervaringen en inspiratie hopen wij dat de onderlinge verbondenheid tussen de Camphill-plaatsen wordt (her)ontdekt.

We wensen u veel leesplezier,

Camphill Raad Nederland

COLOFON

Redactie: Annelijn Steenbruggen, Myrthe Bijl, Simone Lensink
Eindredactie: Marieke van Dommele
Fotografie: Annelijn Steenbruggen, Myrthe Bijl, Mark van Herpen, Ineke Oostveen en anderen
Vormgeving: Mark van Herpen
Druk: Reproka, Amersfoort

Camphill Magazine is een uitgave van de Stichting Camphill Nederland. De uitgave verschijnt minimaal één keer per jaar en is bedoeld voor medewerkers, bewoners, hun ouders en verwanten en andere geïnteresseerden.

Het overnemen en vermenigvuldigen van artikelen of berichten uit deze uitgave is slechts geoorloofd met bronvermelding en schriftelijke toestemming van de Stichting Camphill Nederland.

Camphill Nederland omvat de volgende gemeenschappen:

Christophorus
Christophorus
Duinweg 35
3735 LC Bosch en Duin
www.amerpoort.nl

't Huys
Kantmos 71
3735 LC Houten
www.gezinskring.nl

Maartenhuis
Ruyslaan 81
1796 AZ De Koog (Texel)
www.maartenhuis.nl

Noorderhoeve
Duinweg 125
1871 AH Schoorl
www.noorderhoeve.nl

Orion
Boy Edgarstraat 208
3069 ZA Rotterdam
www.orioncamphill.nl

De Rederij
Brugakker 4118
3704 ZB Zeist

INHOUD

EDITIE 2012

04
'INTRO ANTRO' BIJ CHRISTOPHORUS

07
SAMEN GROEIEN

13
CAMPHILL-WEETJES

14
DE NOORDERHOEVE SCHOOL

17
INSPIRATIE

18
CULTUREEL CENTRUM ORION

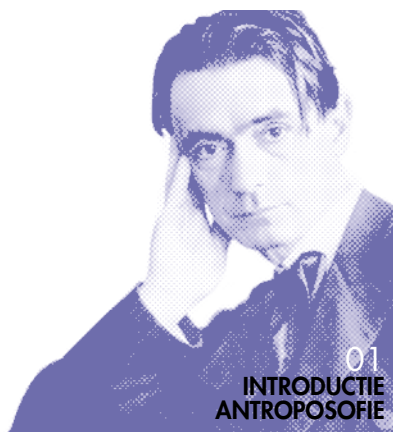
22
CAMPHILL WERELDWIJD

24
DE WINDROOS

27
GEZINSKRING 'T HUYS

30
CAMPHILL SHOPPING

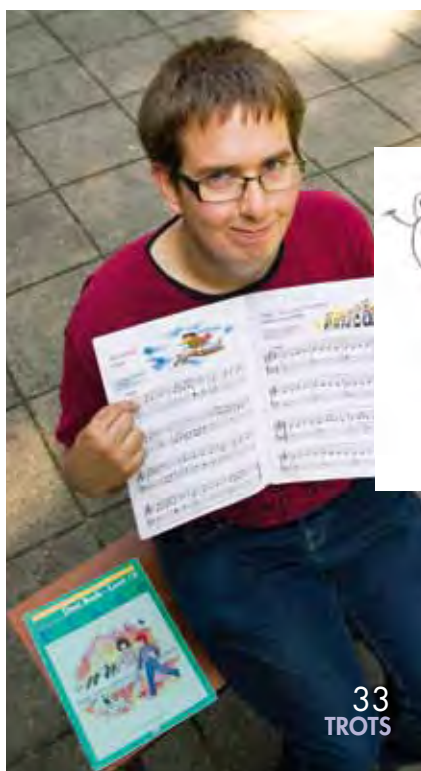
33
TROTS

01
INTRODUCTIE
ANTROPOSOFIE

22
CAMPHILL WERELDWIJD

33
TROTS

07
SAMEN GROEIEN

24
DE WINDROOS

14
DE NOORDERHOEVE SCHOOL

30
CAMPHILL SHOPPING

REIZIGERS, AANDACHT EN ÉCHT CONTACT

Tekst: Simone Lensink

Op een fraaie nazomermiddag strijken veertien medewerkers van Christophorus neer in de Karl Königsaal in Bosch en Duin. Ze komen uit alle delen van de organisatie voor een introductiecursus antroposofie. "Ik heb geen antroposofische achtergrond, maar sta er wel open voor", vertelt Judith, één van de deelnemers. "Ik heb een goed gevoel bij de antroposofie omdat alles met veel aandacht wordt gedaan. Maar een bijeenkomst als de kinderhandelingen begrijp ik niet helemaal", vult Patricia aan. En Yvonne vraagt zich af welke elementen van de antroposofie nog realistisch zijn in deze tijd.

Christophorus heeft voor de fusie met Amerpoort in 2010 een zware periode gekend. Inmiddels staat de organisatie weer stevig in haar schoenen en is het tijd om te onderzoeken hoe de antroposofische identiteit en cultuur kunnen worden versterkt. Een introductiecursus antroposofie (de 'Intro Antro') voor alle medewerkers is daarin een waardevolle stap.

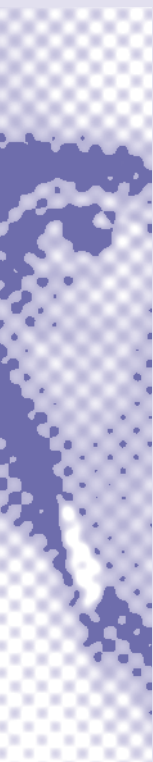
ZOEKTOCHT

Alle vragen uit de kennismakingsronde komen in de loop van de middag aan bod. "Maar verwacht geen pasklare antwoorden", waarschuwt Clarine Campagne. Zij is organisatiedeskundige, coach en trainster en leidt de Intro

Antro. "Ik werk ook op het Bernard Lievegoed College for Liberal Arts en hoor daar regelmatig: 'Ik vind de antroposofie zo vaag'. Mijn antwoord is dan dat heel veel dingen van waarde niet meetbaar of definieerbaar zijn. Neem vrede, liefde... Ik denk dat antroposofie, net als het leven, een zoektocht is. Grondlegger Rudolf Steiner hield zich met zoveel spiritueel onderzoek bezig: geneeskunde, landbouw, pedagogiek... Antroposofie is daarom een levensbeschouwing, maar ook een geesteswetenschap en een scholingsweg. En er zijn ook mensen die het zien als een wezen; een intelligentie of een kracht."

En dan wordt het stil in de groep. De eerste drie begrippen, daar kan iedereen zich wel in vinden. Maar de antroposofie als wezen? Clarine: "Antroposofie heeft veel aspecten. Sommige hebben met vorm te maken – een jaarfeest of een gebouw – andere met onderzoek en weer andere gaan over de essentie van het leven. Net zoals er op iedere wezenlijke vraag vier antwoorden mogelijk zijn; een materieel, een energetisch, een psychologisch én een antwoord dat te maken heeft met de essentie." Daarop reageert Yvonne verbaasd: "Maar daarmee is antroposofie dus eigenlijk helemaal niet zo apart als mensen denken. Dit is toch gewoon het leven?"

Om meer te kunnen begrijpen van de antroposofie, is het volgens Clarine belangrijk om eerst inzicht te hebben in het antroposofisch mensbeeld. Om dat uit te leggen, tekent zij een paard met een koets erachter. In de koets zit een reiziger en op de bok een koetsier. Bovenop de wagen, tussen de bagage, blijken nog wat verstekelingen te zitten. Clarine: "De koets staat voor het lichaam, het materiële aspect. Een ongelooflijk systeem dat altijd werkt en beweegt. Het paard staat voor de energie en vitaliteit die door je lijf stroomt en ervoor zorgt dat de koets vooruit gaat. Ieder mens heeft een ander paard; de één een sensitieve Arabische volbloed, de ander een IJslandse pony die graag over ijsvlakten sjokt. De koetsier staat voor wat je denkt, voelt, wilt en ervaart. Dat is de psyche of de ziel. De koetsier moet voortdurend beslissingen nemen om sturing te geven aan het leven. De reiziger in de koets weet waar je heen gaat. Door je te bezinnen op de reiziger, krijg je inzicht in wie je werkelijk bent. De reiziger werkt van binnen en van buiten. Met andere woorden, wat je meemaakt, heeft vaak meer dan je denkt te maken met wie je werkelijk bent. En dan zijn er nog de verstekelingen. Die staan voor de stemmetjes die je beïnvloeden, zoals perfectionisme of onzekerheid. Daarmee leren omgaan is de scholingsweg die je kunt gaan."

Het beeld dat Clarine schetst roept bij alle medewerkers aan tafel herkenning op. Toos Ganzevoort, arts in het gezondheidscentrum van Christophorus: "De kinderen die hier wonen, hebben allemaal een reiziger, al is het soms lastig om die te zien. Maar toch heb ik bij ieder kind waarmee ik werk, zijn reiziger uiteindelijk wel ontmoet. Daarmee zie je niet alleen het kind zelf, maar ook de liefde die het om zich heen heeft verzameld. Een familie die het op handen draagt, of een stevig netwerk dat voor het kind zorgt. En soms ontmoet je ook barre eenzaamheid. Een kind dat er telkens alleen voor staat. Al die patronen zeggen iets over een kind. Verzamelt een kind dat zelf? En wil je als therapeutische opvoeder daar iets mee? Het is goed om die vragen voor jezelf te onderzoeken."

KIPPENVEL

Voor de pauze vraagt Clarine iedereen na te denken over een 'kippenvelmoment' uit je werk. In de pauze ontstaan levendige gesprekken. Niemand hoeft lang na te denken

over zijn of haar 'kippenvelmoment'. Zo moest Wilma eens een meisje naar bed brengen dat altijd lastig in slaap was te krijgen. Ze sliep in een groot ledikant, zodat ze nergens bij kon. Als ze niet wilde slapen, maakte ze namelijk van alles kapot. Wilma: "Ik heb haar in bed gedaan en ben 'Slaap kindje slaap' voor haar gaan zingen. Dat gebeurde intuïtief, ik weet nog steeds niet waarom ik dat deed. Maar het kind deed haar duim in haar mond, rolde zich op en viel direct in slaap. Ik had het gevoel dat ik écht bij haar binnen was gekomen en dat gaf mij zo'n warm gevoel..."

HOGЕ MUUR

Ook de anderen hebben prachtige 'kippenvolverhalen' die allemaal met één belangrijke waarde te maken blijken te hebben: écht contact. Of zoals Toos het verwoordt: "De kinderen hier lijken achter een hoge muur te wonen. Een muur waar ze niet overheen durven te kijken. Maar als jij ruimte maakt in je aandacht, gebeurt dat soms wel. Aandacht is een wezenlijk instrument waarmee je dat kunt bewerkstelligen. En dan voel je dat het kind het contact opzoekt en jou écht ziet."

Clarine: "De kortste definitie van antroposofie die ik ooit heb gelezen luidt: antroposofie is het bewustzijn van je mens-zijn. Of, in een iets langere variant: antroposofie is het wezen dat klopt aan de poort van je hart en vraagt naar je mens-zijn. En dat mens-zijn kun je oneindig verdiepen." De cursisten aan tafel knikken instemmend. "Ik krijg zin om aan de slag te gaan", reageert Suzanne. "En ik denk dat ik dat na vanmiddag veel bewuster ga doen. Niet doordenderen, maar veel meer stilstaan bij het kind en de aandacht die ik het schenk."

PAREL

Inmiddels hebben bijna alle medewerkers de Intro Antro gevolgd en wordt nagedacht over een vervolg. Divisie-directeur Jantien Eerdmans: "Wij willen graag dat alle medewerkers van Christophorus zich verbinden met de antroposofie. Dat betekent niet dat we straks alleen maar antroposofen in dienst hebben, maar wél dat hier mensen werken die zich ervoor open stellen. Zo ontstaat een nieuwe antroposofische impuls, die past bij deze tijd."

**IN HET CONTACT MET DE ANDER
LEER JE JEZELF KENNEN.
VIJF DUO'S VAN CHRISTOPHORUS,
'T HUYS, HET MAARTENHUIS,
DE NOORDERHOEVE EN ORION
VERTELLEN HOE ZIJ SAMEN EEN
VOLGENDE STAP HEBBEN GEZET.**

Tekst & fotografie: Annelijn Steenbruggen

SAMEN GROEIEN

Noorderhoeve

Werkleider Oebele (58) & deelnemer Jitze (49) hebben geleerd hoe ze zonder confrontaties kunnen samenwerken

Jitze: "Even voor de duidelijkheid: de werkbegeleiding die ik van Oebele krijg, is tussen aanhalingstekens. Ik heb namelijk alleen begeleiding nodig op het sociale vlak. Ik studeerde in Utrecht en wilde dierenarts worden. Een ernstig auto-ongeluk heeft een einde gemaakt aan mijn carrière. Ik heb opnieuw moeten leren lopen, lezen en othouden. In het begin waren Oebele en ik twee botte bijlen die op elkaar inhakten. Ik luisterde totaal niet naar hem en hij niet naar mij. Oebele is veranderd en ik daaroor ook. Hij maakt nu duidelijke afspraken met mij. Zolang Oebele zich aan de regels houdt, doe ik dat ook. Het geeft mij rust dat Oebele interesse toont in mijn mening. Als ik zeg: 'dit kun je beter met de mestvork doen,

SAMENWERKEN ZONDER CONFRONTATIES

in plaats van met de schop', dan probeert Oebele het uit. Soms zegt hij: 'Jitze, je hebt gelijk'. En soms zegt hij: 'Nee, de schop is toch beter'. In de afgelopen twee jaar ben ik beschouwender geworden en heb ik geleerd om 'sorry' te zeggen. Ik voel me nog niet thuis op de Noorderhoeve. Maar dankzij Oebele is het voor mij wel een warm plekje geworden."

Oebele: "Jitze reageert op veel sociale impulsen en kan daardoor niet gemakkelijk bij zichzelf blijven. Ik heb geleerd dat ik hem

met zorgvuldig taalgebruik in een productieve stroom kan brengen. Enerzijds spreek ik hem aan met positieve actietaal, zoals: 'Concentreer je op je eigen werk.' Anderzijds benader ik hem met empathie. Daarvoor pas ik nauwgezet de regels van verbindende communicatie toe: gevoelens peilen, behoeftes benoemen en heldere vragen stellen. Jitze gooide een keer woedend de mestvork op de grond toen er plotseling een grote stofwolk uit de houtversnipperaar kwam. Ik veroordeel zijn actie dan niet maar vraag hem: 'Ik zie dat je schrikt, klopt dat?' Met die vraag reik ik naar hem uit en bied ik veiligheid. In mijn samenwerking met Jitze ben ik mijn ego tegengekomen. Je denkt dat die ander wel doet wat jij wilt omdat jij de werkleider bent. Ik heb geleerd om die vaste voorstelling los te laten. Als ik nu iets aan hem vraag, is 'ja' en 'nee' allebei oké. Die keuzevrijheid geeft hem autonomie. Wat ik van Jitze geleerd heb? Ik sta ervoor open om 'nee' te krijgen."

problemen had met kauwen en slikken. Ik ben als logopediste gespecialiseerd in eten en drinken. In eerste instantie kwam ik voor therapeutisch werk met Keanu maar inmiddels doe ik met het hele gezin mee. Ik geniet ervan om een helpende hand te bieden. De meisjes logeren wel eens bij mij en als Miriam en Frans met z'n tweetjes uit eten willen, kom ik graag oppassen. Toen ik Keanu voor het eerst zag, was hij heel angstig. Hij maakte weinig contact, gilte met hoge geluiden en het enige wat hij at, waren fruitpotjes voor baby's. In de afgelopen zeven jaar is Keanu van een introvert ventje uitgegroeid tot een sociale en energieke jongen. Met oogcontact, aantikken, klanken, gebaren en picto's kan hij duidelijk maken wat hij wil. Ik oefen met Keanu waar de andere kinderen bijzitten zodat iedereen in het gezin weet hoe het werkt. Inmiddels eet Keanu eigenlijk alles. Daardoor heeft hij meer beweging nodig. Een paar maanden geleden hebben we een

IEDEREEN IN HET GEZIN WEET HOE HET WERKT

't Huys

Logopediste Wietske (29) en Keanu (10) bouwen elke woensdag hun gezamenlijke woordenschat uit. In de loop der jaren hebben ze ook een warme vriendschap met elkaar gesloten. Keanu kan niet goed spreken en vertelt zijn verhaal met gebaren, klanken en picto's.

Keanu: "Wietske komt mij helpen. We werken met de werkmap. Dat vind ik leuk! Als Wietske bij ons thuis komt, ga ik meteen de werkmap pakken. Ik leer zinnen maken met picto's. Bijvoorbeeld: 'Wietske, ik wil drinken'. Of: 'Mama, ik wil een appel'. Ik wil heel graag leren praten!"

Wietske: "Keanu was drie toen hij in 't Huys kwam wonen. Miriam, zijn moeder, heeft mij erbij gehaald omdat Keanu behalve een taalachterstand ook ernstige

tandem voor hem gekocht. Als ik hier ben, ga ik met hem fietsen. Dat vindt hij geweldig. Onderweg zingen we de liedjes die hij op school leert. In mijn werk met Keanu heb ik leren kijken: wat heeft een kind nodig om tot ontwikkeling te komen? Dat is niet een standaard stappenplan maar afhankelijk van het kind. Ook heb ik geleerd om iemand de tijd te geven die hij of zij nodig heeft. Bovenal kan ik heel erg genieten van Keanu. Ik hoop dat we nog heel wat jaren samen mogen groeien."

GROEIEN

Maartenhuis

Vrijwilligster Florry (68)
& bewoner Jan (50) hebben
een bijzondere band

Jan: “Al 31 jaar woon ik in het Maartenhuis. Ik werk in de tuin en haal met de schop het onkruid weg. Florry was vroeger mijn persoonlijk begeleider. Toen ze hier werkte, zijn we een keer naar Barcelona geweest. Dat was heel leuk. Mijn koffer was kwijtgeraakt en toen moest ik de kleren van de begeleiders aan. Florry heeft een leuke energie. Ik vind het prettig om bij haar te eten of te logeren. Dan gaan we gezellige dingen doen: bij de burens op bezoek, naar Artis of een rondje fietsen naar de Schotse Hooglanders. Soms ben ik een beetje boos omdat mijn papa en mama niet meer leven. Ik wil dan graag samen met Florry mijn familiefotoboek bekijken.”

FLORRY HEEFT EEN LEUKE ENERGIE

Florry: “Ik heb dertien jaar in het Maartenhuis gewerkt. In de zomer kon Jan meestal niet naar familie toe. Ik nodigde hem dan uit om bij mij te komen logeren. Door veel dingen samen te doen, hebben we een vriendschap opgebouwd. In 2009 ben ik met pensioen gegaan. Sindsdien werk ik twee dagen per week als vrijwilligster in de tuin of de textielwerkplaats. Ik zie Jan dus nog regelmatig. Daarnaast komt hij af en

toe op bezoek. Jan voelt zich thuis bij mij. Hij doet z'n sloffen aan en gaat lekker met z'n borduurwerk op de bank zitten. Ik vind het leuk om hem een beetje te verwennen en samen uitstapjes te maken. De suikerziekte van Jan geeft de toon aan. Hij moet eerst fysiek in balans zijn voordat we iets kunnen ondernemen. Jan maakt mij bewust van mijn eigen normen en waarden. Ik weet nog dat ik een keer heel moe op mijn werk aankwam. Jan zei toen: 'Je moet even je haar doen, het zit slordig'. Als Jan en ik samen zijn, is het harmonieus. We geven elkaar goede energie. Jan kan mij in een stroming zetten en dat gebeurt ook andersom. Daarin is onze vriendschap gelijkwaardig.”

Orion

Woonbegeleider Bas (39) & bewoonster Sophie (25) hebben samen hun 'draak' verslagen. Sophie woont het interview niet bij omdat het haar niet helpt om terug te kijken op het groeiproces.

Bas: "Tweeënhalf jaar geleden kwam Sophie op Aquila wonen, het huis waar ik begeleider ben. Afhankelijk met wie ik werkte, verliep de avonddienst soms goed. Maar zodra mijn collega vertrok en ik alleen de nachtdienst inging, begon ze te spoken. Ze rende gillend door de gang, vernielde haar kamer, stapte onder de douche of liep weg. Het hele circus kon tot twee uur 's nachts duren. Ik wist totaal niet wat ik ertegen kon doen en daardoor werd het voor Sophie ook alleen maar erger. Bij een paar andere collega's gebeurde het ook; één collega is er zelfs om vertrokken. Ik wilde echter niet opgeven. In de Michaëlstijd heb ik Sophie de draak genoemd die

ik moest bevechten. Afgelopen jaar kreeg ons team een training van coach Nanne Kingma over cliënten met wie je handelingsverlegen bent. Nanne gaf mij de tip: zolang Sophie niet in levensgevaar is, ben jij alleen maar aanwezig. In een nachtdienst heb ik dat geprobeerd. Ik zei tegen Sophie: 'Je mag in bed gaan liggen en slapen'. Daarna ben ik aan haar voeteneind gaan zitten. Ik heb een kristallen bol om mij heen bedacht en tegen mezelf gezegd: dit is mijn stukje, daar komt zij niet in. Haar slaapkamerdeur had ik afgesloten zodat ze niet kon weglopen. Toen Sophie haar spullen stuk maakte, heb ik het laten gebeuren. Na anderhalf uur kon ik op de gang gaan zitten. Als ze haar kamer uitkwam, schudde ik met mijn hoofd en gebaarde dat ze terug moest. Tot slot heeft ze negen bekers water de gang ingegoooid. Daarna is ze wonder boven wonder haar kamer niet meer uitgekomen. Vanaf dat moment is het veel beter gegaan. Op een avond werkte ik met een collega die heel goed met Sophie overweg kan. Ze zei tegen

WE HEBBEN SAMEN ONZE DRAAK VERSLAGEN

mij: 'Het lijkt wel alsof je bang bent voor Sophie'. Met die collega heb ik een aantal feedback-gesprekken gevoerd. Ik heb geleerd dat Sophie met haar uitdagende gedrag op zoek is naar duidelijkheid en veiligheid. Ze raakt in de war als je haar gedrag benoemt of als je te meelevend bent. Je moet juist eenduidig, kort en affectief neutraal zijn. Dat ik het me zo persoonlijk heb aangetrokken, was mijn figuurlijke draak. Ik denk dat Sophie mij ook als een draak gezien heeft. Door de juiste toon te vinden heb ik mijn, en daarmee ook haar draak, kunnen verslaan."

Christophorus

Bewoonster Jennifer (16) leerde dat het oplucht om over je verdriet te praten. Haar mentor Nienke (26) herontdekte hoe belangrijk het is om stil te staan bij heftige gebeurtenissen.

Jennifer: “Een halfjaar geleden is mijn vader plotseling overleden. Ik schrok ervan maar ik was vooral heel erg verdrietig. Op school heb ik het nieuws heel rustig verteld. Ik dacht bij mezelf: ik kan het maar beter zelf zeggen, want ze zien toch wel aan mijn gezicht dat er iets aan de hand is. Met Nienke en met een paar andere medewerkers heb ik heel veel over papa gepraat. Ik had een goede band met mijn vader. In de zomer kwam hij met de motor hier naartoe en nam me achterop. Ook maakte ik boswandelingen met hem. Die twee dingen mis ik het meest. Nienke begrijpt dat. In het begin vond ik het moeilijk om mijn gevoelens

JE DRAAGT HET LEVEN MET Z'N ALLEN

met anderen te delen. Nu stap ik naar een medewerker toe als ik verdrietig ben. Daarin ben ik vrijer geworden. Dat vind ik heel prettig. Toen ik twee jaar geleden op Christophorus kwam wonen, was ik vaak heel boos en gooide met deuren. Dat doe ik nu niet meer. Als ik ergens mee zit, durf ik erover praten. Daarin ben ik gegroeid.”

Nienke: “Als mentor van Jennifer ben ik mee geweest naar de crematie van haar vader. In de periode erna heb ik veel tijd genomen om er voor Jennifer te zijn. Ik stelde weinig vragen en luisterde vooral naar wat

ze kwijt wilde. Op haar kamer hebben we een altaartje ingericht met een foto en andere herinneringen aan haar vader. Van twee takjes heeft Jennifer een kruisje gemaakt en ze plukte regelmatig verse bloemetjes voor in het vaasje. De rust waarmee ze dat deed, vond ik heel bijzonder. Jennifer is een echt pubermeisje dat wispelturig kan babbelen en schreeuwen maar nu was ze juist heel zorgzaam en aandachtig bezig. Wat dat betreft was Jennifer een voorbeeld voor mij. In die tijd zat ik toevallig ook in een heftige privésituatie en ik zag hoe krachtig het is om stil te staan bij je verdriet. Ik kan heel erg opgaan in de drukte maar bij zulke dingen is het belangrijk dat je met twee benen op aarde blijft staan. Buiten het feit dat het heel verdrietig is, was het ook een bijzondere ervaring om met ons hele team eensgezind rond Jennifer te staan om haar liefdevol te steunen. Dat doen we eigenlijk elke dag bij alle cliënten maar met zo'n onderwerp merk je pas dat je het leven met z'n allen draagt.”

WEETJES

Noorderhoeve

100 voetbalvelden: zo groot zijn de landerijen van de Noorderhoeve

70.000 doppen draaien deelnemers in de zuivelwerkplaats jaarlijks op de potten en flessen

1 MICHELIN-STER HEEFT RESTAURANT MERLET WAARVOOR DE NOORDERHOEVE MINI-GROENTEN EN EETBARE BLOEMEN TEELT

12 jaar is de jongste maatschappelijke stagiaire en 82 jaar is de oudste cliënt

MAARTENHUIS *200.000 gulden betaalde de stichting Camphill Werkgemeenschap in 1980 voor het Maartenhuis*

elke dinsdag in het zomerseizoen is er markt op het Maartenhuis

25 bewoners kregen in augustus een uitje naar

de Efteling cadeau van de Stichting Vrienden en de gemeente Texel

ONGEVEER 1040 KOPJES KOFFIE SERVEERT THEEHUIS DE WINDROOS JAARLIJKS

ORION *15 woonhuizen & 14 werkplaatsen vormen de basis van woonwerkgemeenschap Orion*

Orientatie heet de cursus voor nieuwe medewerkers over het toepassen van het antroposofisch gedachtegoed in het werk

200 mensen passen er in de grote zaal van Cultureel Centrum Orion

AQUILA (ADELAAR) IS EEN STERRENBEELD ÉN DE NAAM VAN EEN WOONHUIS OP ORION

‘t Huys

*In 2000 is ‘t Huys begonnen als eerste Camphill Gezinskring
In 2012 is de tweede gezinskring De Rederij in Zeist begonnen*

11 november viert ‘t Huys Sint Maarten, samen met Christophorus

Afgelopen jaar ging ‘t Huys in de zomervakantie met het vliegtuig 2 weken naar Italië

CHRISTOPHORUS *Met 59 jaar is Christophorus de oudste van de 5 Camphill Gemeenschappen in Nederland*

CHRISTOPHORUS IS VERNOEMD NAAR DE BESCHERMHEILIGE SINT-CHRISTOFFEL
Egelantier is een wilde rozenstruik én de naam van het eerste woonhuis

7100 euro schonk het Dr. C.J. Faillant Fonds aan de tuin van Christophorus voor nieuwe overalls, werkschoenen, schoffels, harken, tafels, stoelen en een schommelbank

De Noorderhoeve School

'IEDEREEN HEEFT RECHT OP EEN LEVENLANG LEREN'

Tekst: Myrthe Bijl

Fotografie: Mark van Herpen

De Noorderhoeve is een biologisch-dynamische zorgboerderij aan de voet van de Schoorlse duinen. Er wordt gewerkt, geleefd en geleerd. In het woonhuis verblijven negen cliënten en doordeweeks werken er - in de dagbesteding - ongeveer vijftig mensen met een zorgvraag. Het zijn voornamelijk mensen uit de GGZ en met een verstandelijke beperking.

Zij werken in de tuin, de kaasmakerij, de veehouderij, de klussengroep, de compostgroep of in de kantine. Noorderhoeve biedt hen sinds zes jaar ook de mogelijkheid een lesprogramma te volgen op de Noorderhoeve School. Deze cursussen worden gegeven in de periode tussen het Michaëlsfeest en het Paasfeest; de koudere periode van het jaar. “Ik vind

het heerlijk om buiten te werken, maar in de winter kan ik niet zo goed tegen het koude weer”, vertelt Annemarijke, een cliënt die woont en werkt op de Noorderhoeve. “Het is fijn, om als het heel koud is, gezellig binnen een leuke les te volgen.”

Het leeraanbod is afgestemd op de ontwikkelingswensen van deelnemers van de dagbesteding. Vorig schooljaar werden er vijftien lesmodules aangeboden op het gebied van kunst, ambacht, sociale vaardigheden en persoonlijke ontwikkeling. Op het programma stonden onder andere toneel, smeden, gelukskunde, houtbewerking, bijen, yoga, koeien, huishoudkunde, meditatie, Demeter landbouw, zingen en luisteren, boetseren, clownerie en watermanagement. En natuurlijk verdieping van de agrarische kennis en vaardigheden. Dat laatste sluit aan op het werk van de cliënten. De lessen zijn opgebouwd uit zowel theorie als praktijk en aan het eind van het schooljaar ontvangt iedere deelnemer een certificaat. De module Veiligheid is verplicht voor alle deelnemers van de dagbesteding.

Hoeveel drinkt een koe?

Cliënten stelden zes jaar geleden in cliëntenvergaderingen de vraag waarom alleen de medewerkers bijscholing kregen. Ook zij hadden behoefte om te blijven leren. “In de winter werk ik altijd in de stal bij de koeien. Ik geef ze eten, borstel ze en soms help ik ook mee met het melken. Daarom wil ik graag meer leren over deze dieren op de Noorderhoeve School. Hoeveel magen heeft een koe en hoeveel water drinkt zij? Dat is leuk om te weten en zo leer ik de koeien beter kennen”, vertelt Sipko, een cliënt met een verstandelijke beperking. Aanvankelijk werden er alleen kleine bijscholingscursussen gegeven, maar de vraag ernaar bleek zo groot dat het idee ontstond om een school op te zetten met een uitgebreid cursusaanbod. Daar waren wel extra middelen voor nodig. Daarvoor klopte de organisatie aan bij de vriendenstichting van de Noorderhoeve. Die wist fondsen en het bedrijfsleven te interesseren. De stichting wilde graag meehelpen om cliënten deze cursussen aan te bieden.

De scholingsprogramma's leveren een grote groep cliënten niet alleen veel plezier maar ook meer zelfverzekerdheid en trots over hun eigen kunnen op. “Ze krijgen het gevoel dat leren leuk is! Ieder mens heeft binnen het kader van zijn of haar persoonlijke mogelijkheden recht op een levenlang leren”, vertelt Hannelore Speelman, directrice van de

Noorderhoeve. “Door zichzelf te blijven ontwikkelen, gaan zij vaak meer samenhang zien in hun leven. Als gevolg daarvan ontwikkelen zij een reëler zelfbeeld en kan hun gevoel van eigenwaarde en hun zelfsturend vermogen groeien. Er zijn bijvoorbeeld cliënten die daardoor het aandurfden om cursussen te volgen in buurthuizen of cursuscentra bij hen in de wijk. De drempel naar de ‘gewone’ maatschappij is daarmee verlaagd.”

Helpen met letters

Lizanne woont en werkt als cliënt op de boerderij. Zij vult hierop aan: “Leren is belangrijk voor je, voor iedereen. Nieuwe dingen leren is leuk en soms is het ook moeilijk. Dat is niet vervelend, maar juist een uitdaging. We helpen elkaar ook als het even niet lukt. Het

leukste vind ik de toneellessen. Na dertien lessen hebben we een voorstelling gegeven. Ik was heel trots op mezelf. Op ons allemaal eigenlijk. Dat het ons is gelukt om een mooie uitvoering te maken en dat we allemaal op het podium durfden te staan.”

In de lessen worden ook vaak schoolse vaardigheden als rekenen en taal geoefend. Zo rekenen de deelnemers bijvoorbeeld uit hoeveel melk een kalf per dag krijgt en schrijven ze informatie over van het schoolbord. Voor sommigen is dat te hoog gegrepen, ongeveer vijftig procent van de deelnemers kan niet of nauwelijks lezen of schrijven. Zij kunnen de lesstof uittekenen. Lucinda: “Ik kan goed opschrijven wat de docenten van de Noorderhoeve School vertellen. Niet iedereen kan dat. Voor sommigen is dat heel lastig. Ik ga daarom vaak naast iemand zitten die dat niet zo goed kan. Dan help ik met de letters of maken we samen een tekening over wat de leraar ons vertelt.”

Trots op jezelf

De docenten streven ernaar om de lesstof zo beeldend mogelijk over te brengen en aan te sluiten op de ervaringswereld van de deelnemers. Marijn Hoegen is meubelmaker en heeft drie keer een cursus houtbewerking gegeven op de Noorderhoeve School. Hij vertelt er enthousiast over: “Het was elke keer een feest. Samen het hout ontdekken, veel krullen maken tijdens het gutsen, daarna weer alles opruimen en dat allemaal met een grote dosis humor. Het werkstuk dat de deelnemers maakten, is bepaald door de gegeven tijd en de mogelijkheden van de deelnemers. Ik heb ervoor gekozen om een schaalteje te maken. Dat is een graag gebruikt werkstuk binnen de antroposofie vanwege het thema ‘binnen en buiten’. Beiden vragen hun eigen aandachtspunten en moeten met zorg en harmonie bij elkaar worden gebracht om een evenwijdige wand te krijgen. Het geeft ook een gezonde spanning: laten zij teveel materiaal staan, dan blijft het een plomp ding. Wanneer moeten ze stoppen en gaan ze niet door de bodem of de wand heen? En als dat dan toch gebeurt, hoe lossen we dat samen op en laten we het onderdeel zijn van het geheel, zonder het werkstuk als mislukt te beschouwen.”

Voor sommige deelnemers is het voldoende om erbij te zijn, het hout te ruiken, vast te houden en geduldig urenlang te schuren om een ruw oppervlak glad te maken. Voor anderen is het een lang gekoesterde wens die uitkomt, om eindelijk net als vader of opa ook met hout te werken en iets moois te maken. Deze groep wil dan ook zo weinig mogelijk hulp en vraagt alleen wat aanwijzingen. Weer anderen genieten van verhalen over houtsoorten en houtbewerken. In stilte en opperste concentratie wordt er gewerkt, het puntje van de tong tussen de lippen. Af en toe wordt er geneuried of wat gekletst. Als de focus even weg is, wordt er wat gedold, geplaagd en gelachen. Maar de rust keert meestal snel weer terug en dan hoor je alleen nog de gutsen die het hout snijden.

Zelf gemaakt!

Marijn: “De cursus wordt gegeven in de oude hooiberg, een beschutte werkplek. Zo creëren we buiten toch een soort binnen. Als de schaal klaar is, is het leuk om te zien wat iedereen ermee doet. Sommigen doen er snoepjes of zoutjes in. Een ander zet het bij de deur voor zijn (fiets)sleutels of naast het bed om sieraden in te doen als je gaan slapen. Maar het is bovenal de bedoeling dat elke keer als zij hun werk zien staan, ze trots zijn op het resultaat op hun eigen kunnen! Zelf gemaakt!”

Voor meer informatie zie www.noorderhoeve.nl

INSPIRATIE

DAGJE UIT

Noorderhoeve Landgoedfair

De boeren en boerinnen van de Noorderhoeve organiseren iedere zomer een feestdag op het platteland. Tijdens de Landgoedfair op 6 juli 2013 is het zoete inval op het boeren erf; iedereen is welkom. De boeren geven rondleidingen, gasten proeven zelfgemaakte zuivelproducten en kinderen mogen de landbouwmachines beklimmen of de koeien natekenen. Op het terras worden sandwiches, taart, hamburgers en sapjes geserveerd. Kortom; een heerlijk dagje uit!

BOEK

Het pad naar veiligheid
Werken met cliënten waarbij men handelingsverlegen is

Een boek over cliënten met een verstandelijke beperking bij wie begeleiders handelingsverlegen zijn. Auteur Nanne Kingma werkte jarenlang in de zorg, verzamelde talloze praktijkvoorbeelden en ontdekte dat er een manier is om vanuit je professie bewust met deze situaties om te gaan.

Bestellen via: info@decirkel.org

AGENDA

HollAnders is de titel van een bijzondere verkooptentoonstelling in het Zaanse Museum. 40 kunstenaars met een verstandelijke beperking lieten zich inspireren door de typisch Hollandse vormen en kleuren van de Zaanstreek. Het werk dat zij maakten vormt ook de basis voor de Amerpoort Kunstagenda 2013.

Meer informatie: www.zaansmuseum.nl

WEBSITE

Maken mensen structuren of structuren mensen? Otto Scharmer, bedenker van Theory U, vindt dat de mens het heft in eigen hand moet nemen om dat wat de toekomst ons aanreikt te kunnen zien, te verkennen en te gebruiken. Er is een heldere, Nederlandse website over zijn werk: www.theoryu.nl

CULTUREEL CENTRUM ORION

EEN BIJZONDERE PLEK OP DE
GRENS VAN STAD EN PLATTELAND

Tekst: Myrthe Bijl

Fotografie: Annelijn Steenbruggen

Op een grijs bewolkte maandagochtend ben ik op weg naar het Cultureel Centrum van Orion. In de verte zie ik het begin van de bruisende stad Rotterdam. Flatgebouwen die hoog boven het landschap uitsteken. Aan de andere kant liggen groene weilanden met grazende koeien. De rust van het dorp Zevenhuizen. Op deze grens van stad en platteland ligt het Cultureel Centrum van Orion.

Het bijzondere gebouw verrees in 2000 op de plek waar vroeger de boerderij van Boer Vente stond. Dit was één van de oudste veenboerderijen uit de omgeving. De oude boomgaard, die nu vol hangt met rode appels, herinnert nog aan die tijd. Het geeft de omgeving een rustieke uitstraling. De bouw van het centrum begon bijzonder. Medewerkers namen stenen van de oude boerderij en legden een ovale vorm op de grond. Zo hebben zij de vorm en het formaat van de grote zaal vastgelegd. Het ovaal komt overal in het ontwerp terug. Zelfs de grondsteen van het gebouw is gebaseerd op deze vorm: het is een koperen schaal die samen met de oude Boer Vente tot zijn huidige vorm is geslagen.

Licht en ruim

Het is even zoeken naar de juiste ingang van het centrum maar eenmaal binnen, verbaas ik me over de sfeer die het centrum ademt: zo licht en ruim. In de hal hangen vrolijke kunstwerken. Het Cultureel Centrum wordt regelmatig gebruikt als expositieruimte voor wisselende tentoonstellingen. Verschillende beeldend kunstenaars uit de Randstad kunnen hier hun werk laten zien.

In de grote zaal begint de weekopening bijna. Deze weekopening wordt 52 keer per jaar gehouden voor zo'n honderd aanwezigen. Ook in de vakanties - als veel werkplaatsen dicht zijn - blijft het Cultureel Centrum gewoon open. De zaal zit vol met bewoners van Orion en hun werkbegeleiders. Er heerst een vrolijke, ietwat rumoerige sfeer. Er wordt gepraat en gelachen.

Rust en stilte

Als de weekopening begint, verandert de sfeer. Langzaam ontstaat er rust en stilte in de zaal. Iedereen kijkt geconcentreerd naar wat er op het podium gebeurt. De weekopening is een gevarieerde bijeenkomst. De klanken van de vleugel vullen de ruimte. Medewerkers van Orion leiden de bijeenkomst en worden geassisteerd door bewoners die stralend op het podium staan. Allereerst wordt het nieuws doorgenomen. Daarna is er aandacht voor het weekthema dat samenhangt met het komende jaarfeest. Op de verjaardagskalender staat een aantal jaren die door de aanwezigen vrolijk worden toegezongen. Een groot beeldscherm vertoont leuke of grappige foto's en filmpjes. Het weer van de dag wordt uitgebeeld met een groot houten bord

waar de graden, de temperatuur en wolken of een zon worden opgehangen. Iedereen neuriet of zingt enthousiast tenslotte het lied voor het komende Michaëlsfeest mee.

"Tot woensdag", klinkt er door de zaal. "Het weekthema wordt op de woensdagochtend verder uitgediept", legt mijn buurvrouw uit. Op woensdag is er meer tijd en ruimte voor scholing en het oefenen van liederen. De zaal stroomt langzaam leeg. Cliënten en begeleiders gaan naar veertien verschillende werkplaatsen.

VROLIJKE SLINGERS IN EEN KNUS WINKELTJE

Volwassenen en kinderen

Ik raak in gesprek met Christoph Rosencranz. Hij is coördinator van het scholingsprogramma en van het cultureel programma op Orion. Hij vertelt hoe Orion in 1994 als een kleine woonwerkgemeenschap is begonnen en dat dit initiatief inmiddels is uitgegroeid tot een organisatie die zowel kinderen als volwassenen een plek biedt op het gebied van wonen, werken en ontwikkeling. Op dit moment wonen er ongeveer 95 volwassenen en 12 kinderen, verdeeld over vijftien woonhuizen. "Bij de oprichting van Orion is gekozen voor een stedelijke locatie, middenin een gewone woonwijk, om mensen met een verstandelijke beperking zoveel mogelijk deel te laten uitmaken van de maatschappij. Binnen de maatschappij horen zij een plek te hebben waar zij tot hun recht kunnen komen", vertelt Christoph. Tijdens de rondleiding vertelt Christoph dat het Cultureel Centrum een ontmoetingsplek wil zijn voor de hele wijk, een plek waar verschillende soorten mensen en hun cultuur in contact

met elkaar komen. Zo wordt er gestreefd naar wederzijdse kennismaking en meer begrip voor elkaar als mens. Wijkbewoners zijn dan ook van harte welkom bij culturele evenementen die hier worden gehouden. "We organiseren hier van alles, van cabaretprogramma's tot wereldmuziek en klassieke concerten. Ook de opleiding SPW 3 en 4 wordt bijna elk jaar in Het Cultureel Centrum gegeven, net als bij- en nascholingsprogramma's. Verder vinden er regelmatig bijeenkomsten, repetities en cursussen plaats,"

The background of the entire page is a close-up photograph of numerous circular and semi-circular slices of wood, stacked together to form a textured wall. The wood has a warm, golden-brown tone with visible grain patterns and some darker, charred edges.

vertelt Christoph. Naast al deze activiteiten is het centrum op het moment vooral een belangrijke plek als het gaat om het vieren van interne evenementen, zoals jaarfeesten en andere gelegenheden als de weekopeningen en de zondagsvieringen.

Boomgaard en tuin

Als ik de zaal uitloop, kom ik Hugo tegen. Hij is één van de bewoners van Orion. Hugo: "Ik werk hier in het Cultureel Centrum. Wij zorgen voor de catering en huishoudelijke taken. Op het moment volgt in de kleine zaal een groep medewerkers van één van de woonhuizen van Orion, een bijscholingsdag. Wij verzorgen dan een heerlijke lunch. Er is ook nog een groep die zorgt voor het onderhoud en het beheer van het gebouw."

Christoph vult aan: "Op dit moment werkt Orion aan een plan om nog een derde werkplaats aan het Cultureel Centrum te verbinden. De wens is om een werkplaats op te richten waar cliënten zorgen voor de grond om het centrum, de boomgaard, de bestrating en de tuin. Ook zouden we graag een theehuis openen bij het centrum, om meer mensen naar deze plek toe te trekken. Om hen in aanraking te laten komen met Orion, haar werk en haar bijzondere mensen." Een continue uitwisseling tussen buurtbewoners en de bewoners van Orion, blijkt lastig van de grond te krijgen. "Als er een voorstelling is, krijgen we maar moeilijk mensen van buitenaf hier naar binnen. Veel stoelen blijven dan leeg", vertelt Christoph.

Voordat ik weer naar huis ga, bezoek ik nog even 'Mooi Natuurlijk', het knusse winkeltje dat in mei 2012 haar deuren opende. Hier worden prachtige producten verkocht die bij Orion in de verschillende ambachtelijke werkplaatsen ('de Pleiaden') zijn gemaakt. Van vrolijke stoffen slingers, handgemaakte en handgebonden schrijfboekjes tot houten speelgoed en nog veel meer.

A horizontal strip of a red, textured curtain or fabric, possibly velvet, separating the main text area from the event information section.

'Mooi Natuurlijk' is geopend van maandag tot en met vrijdag van 10.00 uur tot 16.00 uur.

Voor meer informatie: www.ccorion.nl

KRACHT

‘Dit alleen werkt genezend: als in de spiegel van de mensenziel de hele gemeenschap ontstaat en als in de gemeenschap leeft de kracht van ieder individu.’ Deze prachtige uitspraak van Rudolf Steiner staat op de muur in Camphill-gemeenschap ’t Huys en verwoordt precies waar het om gaat bij Camphill: de kracht van ieder individu in de gemeenschap.

VIETNAM

Verspreid over de wereld zijn er meer dan negentig Camphill-gemeenschappen in 23 landen, waarvan zes in Nederland. Behalve in Europa, zijn ze ook te vinden in onder andere Botswana, Zuid-Afrika, India, Canada en de Verenigde Staten. De jongste Camphill-gemeenschap werd onlangs gesticht in Vietnam en is bijzonder omdat deze op Boeddhistische leest is geschoeid. Het zijn stuk voor stuk professionele instellingen waar volgens de Camphill-idealen wordt gewerkt en geleefd. Belangrijke waarden daarbij zijn antroposofie, medemenselijkheid en leven en werken mét, in plaats van vóór mensen met een beperking.

CAMPBILL HOUSE

Camphill dankt zijn naam aan Camphill House, een landgoed in Schotland. De voor het geweld van de Nazi's gevluchte Oostenrijkse arts Karl König nam daar in 1940 zijn intrek, samen met zijn familie, een groep medevluchtelingen en een aantal gehandicapte kinderen. Het landgoed werd hen geschonken door een hoge Britse politicus die een goed onderkomen zocht voor zijn gehandicapte kind. De kinderen en hun begeleiders woonden en werkten er samen op basis van de antroposofie van Rudolf Steiner en legden zo de grondslag voor Camphill.

CAMPBILL NU: 90 GEMEENSCHAPPEN IN 23 LANDEN

Tekst: Simone Lensink

DAAD STELLEN

König was op zoek naar een samenlevingsvorm waar mensen met behoefte aan 'geestverpleging' - zoals hij het noemde - de benodigde ondersteuning én mogelijkheden om zich te ontwikkelen zouden vinden. Tegelijkertijd leefde er onder de groep vluchtelingen, voornamelijk van Joodse komaf, een grote behoefte iets positiefs te doen voor de mensheid. Zij wilden een daad stellen tegenover de duisternis van de oorlog. Dit was voor König onverbrekelijk verbonden met zijn ideeën over gemeenschapsvorming. Wat hij voor ogen had, was een nieuwe vorm van sociaal samenwerken en -leven.

TOEWIJDING

Maar de ontwikkeling in Camphill House ging verder. De gemeenschap voelde niet alleen de noodzaak en het nut van de activiteiten, maar merkte ook dat 'van elkaar leren' een steeds belangrijker plaats begon in te nemen in het dagelijks leven. König verwoordt dat als volgt: "De kinderen vroegen een speciale manier van leven van ons. We moesten hen niet alleen opvoeden en onderwijzen, ze stelden ons ook - enkel en alleen door hun 'anders-zijn' - de vraag een aantal nieuwe eigenschappen te ontwikkelen. Ze vroegen om geduld, gelijkmoedigheid en toewijding. En om begrip voor hun eigenaardig gedrag. Elke dag betekende voor ons een nieuwe test van onze menselijkheid en zelfopvoeding. We hadden een geweldige kans geschonken gekregen."

NIEUWE EIGENSCHAPPEN

König schreef 1959 in een essay: "We voelden dat de gehandicapte kinderen zich in eenzelfde situatie bevonden als wij. Ook zij waren vluchtelingen uit een samenleving die hen geen deel wilde laten uitmaken van de gemeenschap. Wij waren politieke vluchtelingen, deze kinderen vormden een groep sociale vluchtelingen. De symbiose tussen hen en ons werkte wonderwel. De kinderen die aan onze zorg werden toevertrouwd, voelden zich thuis bij ons. En wij hadden er geen moeite mee hen volledig en van ganser harte in ons midden op te nemen. Ze gaven ons het werk dat we graag wilden doen. Ze overtuigden ons ervan dat we een noodzakelijke taak vervulden en dat we geen overbodige en nutteloze mensen waren."

GEMENEBEST

Hij sluit zijn verhaal af met een mooie metafoor: "Zo vormde zich een hecht geknoopt weefsel van menselijke verhoudingen die de basisvorm werd van al onze verdere pogingen om ons werk een eigen vorm te geven. Dit samengaan van de gehandicapte kinderen en de ontwortelde, thuisloze vluchtelingen, begon zijn vruchten af te werpen. Onze speciale situatie gaf ons de mogelijkheid te groeien in een nieuwe sociale ordening. Dit zich ontwikkelende kleine 'gemenebest' leek op deeg; het stukje Europese lot dat wij vertegenwoordigden, werd tot zuurdesem en zo ontstond de substantie van de Camphill-beweging. Haar sociale ordening en humanitaire structuur zouden tot brood moeten worden."

DE THEESCHENKERIJ, LUNCHROOM EN CADEAUWINKEL VAN HET MAARTENHUIS

DE WINDROOS HAALT DE WERELD BINNEN

Tekst: Myrthe Bijl

Fotografie: Myrthe Bijl e.a.

werkgemeenschap ligt aan de rand van het dorp de Koog op Texel. Hier wonen 31 cliënten en werken dagelijks ruim vijftig mensen met een speciale zorgvraag. De Windroos hoort bij het Maartenhuis en is een combinatie van theeschenkerij, lunchroom en cadeauwinkel.

Als ik aan kom fietsen, springt het gebouw van de Windroos meteen in het oog. Het heeft een open, uitnodigende uitstraling. Ik ga op het terras zitten en raak in gesprek met Hans Oosterhaven. Hij woont en werkt als begeleider in één van de huizen van het Maartenhuis. Hij vertelt over het ontstaan van de Windroos: "We vroegen ons een paar jaar geleden af wat we zouden kunnen doen om deze plek meer aantrekkingskracht voor mensen van 'buitenaf' te geven. Hoe kunnen we meer mensen het terrein op halen om te laten zien wat we hier doen? Naar aanleiding daarvan is het plan voor een theehuis annex cadeauwinkel ontstaan. De werkplaats werd in juli 2011 geopend."

Op een echte Hollandse zomerdag fiets ik naar het Maartenshuis. Ik zie grote witte stapelwolken in de lucht, voel af en toe een warme zonnestraal en er waait een zachte frisse wind. De tocht voert door het dennenbos en langs de smalle duinstrook waarachter ik de golfslag van de zee hoor. Deze bijzondere leef-

De Windroos heeft een prachtig terras met uitzicht op de moestuin. Er scharrelen een paar gezellige eenden rond. De groenten uit de tuin zijn te koop in de winkel en worden verwerkt in de soepen en broodjes die klanten kunnen bestellen in de lunchroom. Zij kunnen er ook de eieren van het naastgelegen kippenhok kopen en producten die elders worden ingekocht. Over het algemeen zijn dat biologische producten uit de regio.

Smullen

Joke brengt me een heerlijke warme kop thee met een zelfgebakken koekje. Zij is één van de zes cliënten die in de Windroos werkt. Ze vertelt me dat het altijd heel gezellig is hier. "Maar er is tijd om te lachen en tijd om serieus te werken. En als er klanten zijn, kan je wel een grapje maken maar er moet ook hard gewerkt worden. Er komen hier allerlei soorten klanten", vertelt Joke. "Jonge gezinnen, oudere stellen,

mensen van het Maartenhuis zelf, eilanders, Nederlandse en buitenlandse toeristen." Bedienen vindt zij het allerleukst. "Ik vind het heerlijk om mensen blij te maken met versgezette thee of een lekkere olijvenciabatta met geitenkaas." Behalve de bediening vindt zij het koken en het bakken in de lunchroom ook leuk werk. "Ik heb vandaag heerlijke taart gebakken en een lekkere soep gemaakt van courgettes uit eigen tuin. Daar gaan de klanten straks heerlijk van smullen. Dat is toch geweldig!"

De dag voor cliënt Mark begint met doekjes vouwen. De was van de Windroos wordt gedraaid in een woonhuis van het Maartenhuis. En ja dan kan er wel eens een verdwaald kledingstuk tussen zitten. "Kijk nou, een schone onderbroek, daar kunnen we toch niet mee afdrogen", zegt Mark lachend. Er komt een Duitse toerist de Windroos binnen. Ze koopt een potje pompoenjam en een krop sla. De jam is gemaakt van pompoenen uit de moestuin, die werden gesneden door cliënten

van de Windroos-werkplaats. Vervolgens is er op de Novalishoeve (een zorgboerderij op Texel) jam van gemaakt.

Dichtbundel

Ik besluit nog even een rondje te lopen door het theehuis en verwonder me over de gezellige winkel. Er worden hier prachtige ambachtelijke producten uit de werkplaatsen van het Maartenhuis verkocht. Kleurige kaarsen van de Kaarsenmakerij, stevig houten speelgoed van de Houtwerkplaats, vrolijke kussenslopen - gemaakt in de Textielwerkplaats - en nog veel meer. Mijn oog valt op een gedichtenbundel die ook in de winkel wordt verkocht. 'Thuis komen in het Maartenhuis', geschreven door Doortje Dijkgraaf (1963). Zij schrijft al sinds haar jeugd verhalen. Pas toen ze in het Maartenhuis ging wonen, is ze gedichten gaan schrijven. Ze werkt bij het Maartenhuis in verschillende werkplaatsen.

Daar maakt ze ook de illustraties voor haar dichtbundel. Met dit boek wil zij laten weten dat er goed te leven valt met haar beperkingen: een niet normaal functionerende schildklier, hooggevoeligheid en een lichte vorm van autisme. Ik lees hoe zij een thuis vond in het Maartenhuis:

Thuis in het Maartenhuis

*Een plek om te wonen
een plek om te werken*

*een plek waar je
jezelf mag zijn*

*een plek waar er
naar je geluisterd wordt*

*een plek waar
er voor je gezorgd wordt*

*een plek om samen dingen te doen
of alleen te zijn*

*een plek waar veel mogelijk
of bespreekbaar is*

*een plek omringd met zee, vogels,
dieren en prachtige natuur*

*een plek om je te ontplooiën
en kunstzinnig bezig te zijn*

*een plek om volop te genieten
een plek om echt thuis te zijn*

is het Maartenhuis

Er komt een ouder echtpaar met hun hond binnen. Ze bestellen een warme chocolademelk met slagroom een espresso. Ze informeren bij Cleo naar de taart van de week. Ze vertelt dat er behalve het vaste assortiment altijd een 'special van de week' is. Deze week is dat worteltaart. Deze bevat hen zo goed dat zelfs de hond even moet proeven hoe lekker die is.

Kunstuitleen

De Windroos omvat ook een grote binnenruimte die regelmatig wordt verhuurd voor verjaardagen, bijeenkomsten of vergaderingen. Hier hangt ook een grote collectie kleurige schilderijen die klanten kunnen lenen. De kunstuitleen heeft uitsluitend werk van cliënten van het Maartenhuis.

Inmiddels is het middagpauze. Een aantal cliënten gaat naar hun woonhuis of een werkplaats om pauze te houden. Anderen blijven tijdens hun pauze graag in de Windroos. "Je weet nooit of er een klant komt en in een gewone lunchroom gaan ze ook niet dicht als de werknemers pauze houden", merkt Joke op. Tja... dat is waar! Zo komt de wereld binnen in het Maartenhuis!

De Windroos is van dinsdag tot en met zaterdag open van 10.00 uur tot 17.00 uur.

GEZINSHUIZEN ALS ALTERNATIEF VOOR JEUGDINSTELLINGEN

‘DUBBELE BEWEGING IS ONZE KRACHT’

Tekst: Simone Lensink
Fotografie: Ineke Oostveen

“Wij zijn doeners”, verklaart Miriam Erlings de manier waarop Gezinskring ‘t Huys werkt. Miriam en haar man Frans bieden in deze Camphill-gemeenschap in Houten een veilige, betrokken leefsituatie aan vier kinderen die om uiteenlopende redenen niet bij hun ouders kunnen wonen. Zij gaan daarbij uit van de kracht van het gewone leven en verzamelen zoveel mogelijk mensen om zich heen die een verbinding willen aangaan met de gezinskring.

De kinderen die in 't Huys wonen, hebben emotionele en ingrijpende gebeurtenissen meegemaakt. Ze zijn allemaal uit huis geplaatst. Sharon (11) is als afkickende baby in het gezinshuis terechtgekomen. Ze heeft vijf jaar elders gewoond en is vlak voor haar zesde verjaardag weer teruggekomen. Tot haar achttiende zal ze in het gezinshuis blijven, ze kan niet naar haar ouders terug. Keanu (10) heeft een verstandelijke beperking en is in de eerste jaren te weinig gestimuleerd in zijn ontwikkeling. Zijn ouders zijn erg betrokken, maar niet in staat hem te bieden wat hij nodig heeft. De vader van Safi (13) verbleef illegaal in Nederland, haar moeder had alcoholproblemen. Toen Safi twee jaar was, is ze samen met haar broertje uit huis geplaatst. Delaine (17) heeft na een heftige scheiding van haar ouders in verschillende tehuizen gewoond. Ze is gelukkig met haar verblijf in 't Huys: het is voor het eerst dat zij ergens langer dan twee jaar woont. Frans en Miriam begeleiden bovendien twee jong volwassenen die inmiddels zelfstandig wonen en hebben twee eigen, volwassen kinderen en vijf kleinkinderen.

Speciaal plekje

Miriam en Frans proberen dagelijks het midden te vinden tussen hun emotionele betrokkenheid bij de kinderen en het 'professioneel ouderschap'. Het runnen van het gezinshuis zeven dagen in de week, 24 uur per dag vergt een behoorlijke inspanning. Het gaat immers niet alleen om de dagelijkse perikelen met de kinderen, maar ook om het contact met de ouders, scholen, hulpverleners, gedrags- en opvoedingsdeskundigen. Daarom zijn bij de Gezinskring meer mensen betrokken. Zo coördineert Wietske het communicatieplan van één van de kinderen, helpen Malika en Rik regelmatig bij het werk in huis, ondersteunt Nathalie bij de jaarfeesten en zijn Rian, René, Hans en Els een band aangegaan met één van de kinderen, zodat zij ook buiten de kring een speciaal plekje hebben. En dan is er nog 'Bomma' uit Maastricht, die regelmatig als oma voor alle kinderen komt logeren. En uiteraard hebben ook de ouders van de kinderen een plek in de Gezinskring. Alle betrokkenen vormen zo samen een kring om het kind heen.

Miriam: "Er wordt ons wel eens gevraagd wat de kracht is van onze Gezinskring. Ik heb daar geen recept voor. Inmiddels hebben we wel ontdekt dat één ingrediënt heel belangrijk is: de 'dubbele beweging'. Kinderen met een bepaalde hulpvraag komen voor lange of kortere tijd in ons gezinshuis. Als zij binnenkomen, begint voor iedereen de ontdekkingstocht. Want ongeacht hun voor geschiedenis of beperkingen, proberen wij als gezinshuisouders de kinderen te begeleiden bij het vinden van antwoorden op de vragen die het leven voor hen heeft. We kijken of de kring een antwoord heeft en proberen in het gezinsleven een sfeer neer te zetten waarin de kinderen zichzelf leren kennen en zich kunnen ontwikkelen tot krachtige mensen.

Tegelijkertijd geloven we dat ieder mens ook aan anderen iets te leren heeft. Ieder kind levert een bijdrage in ons gezin, maar ook

op school, bij vrienden of daar buiten. De kinderen brengen zo vanuit hun eigen kracht en persoonlijkheid ook anderen in beweging. Zo hebben zij een eigen rol in het beantwoorden van de vragen die andere gezinsleden of anderen uit de gezinskring hebben. Dubbele beweging staat dus voor de beweging die een kind in ons gezin ervaart wanneer het zelf in ontwikkeling is. En de beweging die het zelf bij anderen teweeg brengt door de verbinding die het met hen aangaat."

Gemeenschapsvorming

"Maar de beweging gaat nog verder. Ook mensen die in het gezin komen om de kinderen te ondersteunen of ons te helpen, worden uitgedaagd om te onderzoeken welke vragen zij zelf hebben. Zij worden gestimuleerd hun kracht breder in te zetten dan hun professie in eerste instantie van hen zou vragen. We zoeken er bewust naar omdat de uitwerking voor iedereen positief is. Deze vorm van gemeenschapsvorming is voor ons heel belangrijk. Een mooie uitspraak van Rudolf Steiner geeft eigenlijk de kern van de dubbele beweging weer. Hij zegt: 'Als in de spiegel van de mensenziel de hele gemeenschap kan leven en in de gemeenschap de kracht leeft van ieder individu, dan werkt dat voor iedereen genezend'. Wij hebben die spreuk in ons gezinshuis op de muur staan!"

De ouders van de kinderen spelen, volgens Miriam, een zo prominente mogelijke rol in de gemeenschap: "We onderzoeken samen hoe die kan worden ingevuld. Deze kinderen zijn in de basis beschadigd, vaak complex getraumatiseerd. Dat gaat nooit meer over. Zij moeten kunnen terugvallen op een hechtingsfiguur die professioneel present is. Die rol is voor ons weggelegd. Maar wij zijn opvoeders, hun ouders blijven altijd hun ouders."

Drie pijlers

De uitgangspunten van Camphill zijn leidend in het gezinshuis van Miriam en Frans. "Vanuit de drie pijlers van Camphill, gelijkwaardigheid, vrijheid en broederschap, willen wij ons richten op actuele vragen van deze tijd. Wij zien gelijkwaardigheid als de impuls tot ontwikkelen. Wij zoeken naar ontwikkelingskansen voor ieder lid van de gezinskring, iedere dag opnieuw. Vrijheid is voor ons de impuls tot gemeenschapsvorming, met aandacht voor spiritualiteit. We leven in vrijheid samen en geven de leefruimte vorm volgens de principes van de helende omgeving. We nemen de tijd en werken aan gezonde gewoontevorming in de dag, de week en het jaar. En we hebben aandacht voor de relatie tussen mens, aarde en kosmos. De derde pijler, broederschap, staat voor ons voor de impuls tot de 'cultuur van het hart'. Dienstbaarheid en moraliteit zijn daarbij sleutelbegrippen. In de omgang met de kinderen, hun familie en alle anderen die deel uitmaken van de gezinskring, zoeken we naar manieren om verantwoord te ondernemen en bij te dragen aan een goede, gezonde toekomst voor mens en aarde."

GEZINSHUIS.COM

Volgens het Verdrag voor de Rechten van het Kind hebben alle kinderen recht op het opgroeien in een gezin, in een sfeer van geluk, liefde en begrip. Om uiteenlopende redenen kunnen in Nederland zo'n 40.000 kinderen niet thuis wonen. Zij komen uit gezinnen waar alcoholproblemen, verslavingsproblematiek, werkloosheid of zwakbegaafdheid het dagelijks leven bepalen. 20.000 van hen worden opgevangen in jeugdinstellingen. Gezinshuizen vormen daarvoor een bijzonder alternatief. Ze bieden kinderen en jongeren van 0 tot 18 jaar een veilige en betrokken leefsituatie.

Gezinshuis.com is een franchiseformule voor gezinshuizen. De gezinsouders opereren als zelfstandig ondernemer en werken binnen een duidelijk kwaliteitskader. Zij gebruiken de kracht van het gewone dagelijks leven om kinderen veiligheid en structuur te bieden. Er zijn in Nederland in totaal 400 gezinshuizen, waar in totaal bijna 1400 uit huis geplaatste kinderen wonen. De organisatie Gezinshuis.com bestaat vijf jaar en telt vijftig gezinshuizen. Zowel 't Huys in Houten als De Rederij in Zeist zijn aangesloten bij Gezinshuis.com én Camphill gemeenschappen.

CAMP HILL SHOPPING

Tekst & fotografie: Annelijn Steenbruggen

Het witte goud

De yoghurt van de Noorderhoeve is een delicatessen waar klanten graag een blokje voor omfietsen. Sommige mensen kopen zelfs tien flessen tegelijk. Verse yoghurt heeft dan ook een relatief lange houdbaarheid: na het afvullen in de fles smaakt het nog drie weken zacht en romig. De yoghurt wordt bereid met de biodynamische melk van de circa twintig koeien op de Noorderhoeve. De zuivelwerkplaats heeft een raam dat uitkijkt op de koeienstal. In de winter, als de koeien binnen staan, kunnen de zuivelmakers dus zien waar de melk vandaan komt. De volle yoghurt kost € 1,30 per liter.

De yoghurt is te koop in de Noorderhoeve erfwinkel, Duinweg 125, Schoorl.

Openingstijden: maandag t/m vrijdag van 14.00 tot 17.00 uur & zaterdag van 10.00 tot 13.00 uur.

Luchtkunst

Met deze slinger wordt elke verjaardag een feest voor het oog! Orion is trots op dit product omdat alle deelnemers in de drukkerijwerkplaats eraan mee kunnen werken. De één schildert mooie ondergrondjes, de ander kan goed met druktechnieken overweg en weer een ander houdt van netjes knippen, vouwen of plakken. Zo zijn alle kwaliteiten letterlijk aan elkaar geregen. De basis is gerecycled papier uit voorbeeldboeken van behang. De slingers zijn 12 meter lang en kosten € 12,- per stuk.

De slingers zijn te koop bij Mooi Natuurlijk,
Wollefoppeweg 91^a, Rotterdam.

Openingstijden: maandag t/m vrijdag van 10.00 tot 16.00 uur.

Warm winterwerk

Begin oktober, als het kouder wordt, gaat de kaarsenwerkplaats van het Maartenhuis weer open. Mensen die in de zomer buiten werken, kruipen in de donkere wintermaanden rond de drie warme ketels met gesmolten paraffine en bijenwas. De paraffinekaarsen worden gedompeld, gegoten en uitgestoken. Ze zijn er in allerlei vormen, maten en kleuren. De bijenwaskaarsen worden alleen gedompeld en zijn geliefd om hun natuurlijke kleur en geur. De bijenwas tafelkaarsen kosten € 3,95 per twee stuks.

De kaarsen zijn te koop bij De Windroos,
Ruijslaan 81, De Koog (Texel).

Openingstijden: dinsdag t/m zaterdag van 10.00 tot 17.00 uur.

TROTS

Persoonlijke groei en ontwikkeling staan hoog in het vaandel bij Christophorus, 't Huys, het Maartenhuis, de Noorderhoeve en Orion. Alle deelnemers, cliënten en kinderen hebben hun eigen unieke uitdaging, waarin ze gestimuleerd en ondersteund worden. En als ze blij zijn met wat ze hebben bereikt, dan voelen zij zich trots. Dat is voor ieder mens hetzelfde. Vijf persoonlijke verhalen over trots.

Tekst & fotografie: Annelijn Steenbruggen

ANKILI
JASMIJN
VINCENT
JAN
HANS

Ankili (21) kan gemakkelijk overweg met verschillende mensen. Hoe heeft haar jeugd in 't Huys daaraan bijgedragen? Even voor de helderheid: Ankili noemt Miriam en Frans haar ouders; haar biologische ouders noemt ze haar echte ouders.

"Omdat mijn echte ouders niet voor mij konden zorgen, had ik al in twee pleeggezinnen gewoond voordat ik op mijn vijfde bij Miriam en Frans kwam. Door mijn opvoeding in 't Huys heb ik geleerd om met veel verschillende mensen om te gaan. Dat zie ik als een groot voordeel voor de rest van mijn leven. Soms hadden we crisisopvang. Er wordt gebeld en even later heb je voor een paar weken of maanden een pleegzusje of -broertje erbij. Elk nieuw kind verandert de verhoudingen binnen het gezin. Als je dat een paar keer meemaakt, word je vanzelf flexibel. Bij alle kinderen in 't Huys horen echte ouders en voogden. Die komen ook allemaal over de vloer. Soms dacht ik: we kunnen net zo goed de voordeur openzetten, dan kan iedereen nog makkelijker binnenwandelen. Een groot gezin is zeker niet altijd leuk, het is ook lastig. Ik heb bijvoorbeeld moeten leren om mijn eigen grenzen aan te geven: tot hier en niet verder. In principe heb ik de ideale omgeving gehad om mij te ontwikkelen. Het is maar de vraag of ik de universiteit gehaald had als ik ergens anders was opgegroeid. Behalve goede hersens moet je ook kansen krijgen. Op basis van mijn cito-toets had ik vmbo moeten doen. Mijn moeder is met de juf gaan praten en toen mocht ik bewijzen dat ik hoger kon. Dat is dus gelukt, ik studeer nu taal- en cultuurstudies in Utrecht. Sinds twee jaar woon ik op kamers. Ik merk dat ik uiteenlopende vriendenkringen heb: mijn studievriendinnen, de meiden van de voetbalclub en de trouwe supporters van FC Utrecht in de Bunnikside. Buitenstaanders noemen dat hooligans maar ik voel me er prima thuis. Ik zie ook bij mijn broers en zussen uit 't Huys dat zij makkelijk op nieuwe mensen afstappen. Daardoor leven wij in een grote wereld. Is dat iets om trots op te zijn? Het is in ieder geval heel gezellig!"

Jasmijn (32) woont al tien jaar bij Orion. Twee maanden geleden is ze begonnen met iets nieuws: kaarsen maken. Hoe heeft ze de rust gevonden om deze stap te zetten? En wat heeft de nieuwe begeleidingsmethodiek hieraan bijgedragen? Begeleider Amadou vertelt. Jasmijn ondersteunt zijn verhaal door af en toe een kus op haar zelfgemaakte kaarsen te drukken.

“Tot voor kort waren de meeste activiteiten zo spannend voor Jasmijn dat ze die gewoon niet kon doen. De dagelijkse dingen zoals opstaan, douchen en aankleden, waren ook een grote opgave. Vanuit de onveiligheid die ze voelde, kon Jasmijn zo agressief zijn dat wij haar met z’n tweeën moesten begeleiden. Dankzij een nieuwe begeleidingsstijl, de methode Heijkoop, hebben we een andere Jasmijn leren kennen. We begeleiden haar nu met oog voor haar karakter en eigenheid. Jasmijn is een trots mens. Je moet haar geen dingen opleggen vanuit macht. Ze heeft behoefte aan respect en vrijheid. Bovendien wil ze graag begrijpen wat de bedoeling is. Als ze de regels snapt, wordt de drempel lager. Ook hebben we haar ‘taal’ leren begrijpen. Als Jasmijn aan tafel zit en zegt: ‘Ik wil niet eten’, dan wil ze wél eten maar gebeurt er iets in haar omgeving wat ze niet fijn vindt. Sinds de communicatie helder is geworden, praat ze heel veel en genieten we met haar. Vroeger konden we hooguit een klein rondje met haar om het huis lopen. Tegenwoordig gaan we met haar zwemmen, wandelen, naar het circus of zelfs naar het restaurant. Afgelopen periode hebben we aan de basis gewerkt: het normaal functioneren van haar dagelijks leven. Nu dat routine is, hebben we de tweede stap gezet: een werkactiviteit. We hebben voor kaarsen maken gekozen omdat ze die handeling begrijpt. Bovendien kan ze kleuren gebruiken om haar verhaal te vertellen. De kleur rood associeert ze met haar moeder die in de Aardbeistraat woont. Met de aardbeikleurige kaarsen vertelt Jasmijn: ‘Ik ben trots op mijn moeder’. Dat begrijpt elke begeleider nu.”

TROTS VINCENT

Vincent (24) had niks met kunst totdat hij drie jaar geleden besloot om op pianoles te gaan. Inmiddels speelt hij met flair melodietjes van Beethoven. Hoe heeft Vincent zijn muzikale talent ontdekt? En hoe hebben de begeleiders van Christophorus hem daarbij geholpen?

"Acht jaar geleden ben ik bij Het Kompas gaan werken. De meeste mensen komen bij deze werkplaats tekenen en schilderen. Maar daar heb ik helemaal niks mee. Ik hou van computers. Elke week bestel ik via internet voor alle werkplaatsen het eten en wasgoed bij de groothandel. Omdat ik heel goed met cijfers ben, doe ik ook de boekhouding van Het Kompas. Cesar, mijn begeleider, vindt het belangrijk dat de deelnemers weten hoeveel geld er aan verf en kwasten wordt uitgegeven. Dat houdt ons betrokken en realistisch, zegt hij.

Drie jaar geleden kwam Milou hier stage lopen. Zij is muziektherapeute. Met de djembé gingen we ritmes oefenen. Milou zei tegen mij: 'Jij hebt talent, daar moet je iets mee doen'. Dat motiveerde mij om het beter te gaan leren. Cesar heeft voor mij een proefles geregeld. Op basis daarvan heb ik voor piano gekozen. Eén keer per week krijg ik pianoles van een professionele lerares. Het is dus géén muziektherapie. Mijn huiswerk doe ik drie tot vier keer per week op de piano in Het Kompas. Ik word er zelf vrolijk van en mijn collega's vinden het ook gezellig als ik muziek maak. Lezen en computerspelletjes zijn mijn hobby's maar pianospelen is meer. Het is mijn uitdaging. Dat ik steeds beter word, inspireert mij om door te gaan. Een paar maanden geleden heb ik mijn eerste optreden gegeven. Ik had mijn moeder en nog wat andere mensen uitgenodigd. Van tevoren was ik heel nerveus maar toen ik eenmaal achter de piano zat, verdwenen de zenuwen. Het applaus gaf mij een goed gevoel. Dankzij de mensen om me heen ben ik zover gekomen. Daar ben ik ze heel dankbaar voor. Uit mezelf was ik nooit iets creatiefs gaan doen."

Jan (25) woonde de afgelopen zes jaar onder begeleiding op de Noorderhoeve. Deze zomer is hij verhuisd naar een 'gewoon' appartement in Alkmaar. Jan werkt nog wel in de tuin van de Noorderhoeve. Hoe is Jan naar zijn zelfstandigheid toegegroeid? En hoe heeft de Noorderhoeve hem daarin begeleid?

"Tien jaar geleden kwam ik stage lopen op de Noorderhoeve. Vanaf de eerste dag vond ik het geweldig: lekker buiten werken in de natuur. Toen mijn moeder hoorde dat ze een woonhuis gingen bouwen, leek haar dat een goede plek voor mij. Ik woonde nog thuis. Hoewel ik eigenlijk niet weg wilde, ben ik toch naar de woongroep verhuisd. Ik vond het heel spannend. Gewone dingen – zoals naar de tandarts of kapper gaan – kon ik niet alleen. Ook bij het omgaan met onverwachte gebeurtenissen had ik hulp nodig.

De afgelopen zes jaar heb ik veel geleerd. Ik ben zelfstandiger en socialer geworden. En ik heb kunnen oefenen met het huishouden. Waarom ik op mezelf wilde wonen? Ik was eraan toe, merkte ik. In het groepshuis kon ik niet meer verder groeien. Ik heb me ingeschreven bij de woningkrant. Samen met Feiko, mijn mentor op de Noorderhoeve, keek ik elke veertien dagen op de website. Als we een geschikte woning vonden – niet te duur, in een leuke buurt – reageerden we erop. Bij de verhuizing mocht ik de bus van de Noorderhoeve lenen en ben ik fantastisch geholpen. Feiko vroeg of ik woonbegeleiding vanuit de Noorderhoeve wilde. Maar dan was ik voor mijn gevoel niet echt los. En dat wilde ik juist zo graag. Ik krijg nu één keer per week hulp van Tim, een begeleider van zorginstelling Reigersdaal. Feiko heeft de eerste kennismaking met Tim geregeld.

Er zijn mensen die eerder op zichzelf gaan wonen. Bij mij gaat het gewoon niet zo snel. Ik ben er trots op dat ik dit in mijn eigen tempo heb gered. Het koken valt me hartstikke mee en het huishouden gaat ook prima. Als ik problemen heb op mijn werk of met mijn relatie kan ik dat met Tim bespreken. Ik mag hem altijd bellen, heeft hij gezegd."

Zes jaar geleden erfde Hans (50) de Shetland pony's Iris en Irma van zijn pleegmoeder. Hans heeft inmiddels zijn mendiploma gehaald en rijdt nu twee keer per week met Iris-en-wagen over de Texelse wegen. Hoe heeft het Maartenhuis hem daarin begeleid en ondersteund?

"Mijn pleegmoeder was eigenlijk mijn moeder. Ze woonde in Smilde en had de pony's Iris en Irma als gezelschap. Iris ken ik al sinds ze veulen was. Toen Iris jong was, heeft ze geleerd om voor het karretje te lopen. Een buurman in Smilde spande haar wel eens in en dan ging ik mee. Toen mijn pleegmoeder was overleden, zei ik tegen mijn pleegoom: 'Ik wil die pony's bij mij hebben'. Dan heb ik een stukje van mijn pleegmoeder hier en kan ik tenminste aan haar denken. Het Maartenhuis heeft ervoor gezorgd dat de pony's met een veewagen over de Afsluitdijk naar Texel zijn gebracht. Mijn persoonlijke begeleider Marlies had toevallig een paardenkarretje in haar schuur staan. Dat heeft ze mij gegeven. Ook heeft Marlies geregeld dat ik mijn mendiploma kon halen. Ik heb talent voor mensen. Als ik op de bok zit, gaat er iets bloeien in mij. Ik ben er trots op dat ik dit heb bereikt. Ik had nooit gedacht dat ik dit kon leren. Ik ben verlamd geboren. Dankzij een operatie kan ik mijn spieren toch gebruiken. Ik ben heel blij met deze armen maar ik ben wel beperkt. Iris heeft geleerd om naar mijn bewegingen te luisteren en ik heb geleerd om naar Iris te luisteren. Als ik aan haar oortjes zie dat ze bang is, dan laat ik de teugels vieren. Dat betekent: ik heb vertrouwen in je. Als ik dat goed doe, geeft ze vertrouwen terug. De paarden geven mij een cadeautje; ik mag van Iris en Irma laten zien dat zij in goede handen bij mij zijn. In gedachte voel ik dat mijn pleegmoeder het ook geweldig vindt dat ik dit kan. Zij heeft mij in Smilde wel zien mensen maar toen had ik nog geen diploma."

ONTMOETING, JE REALISEREN DAT WEDERZIJDSE
AFHANKELIJKHEID IS WAT ONS BINDT.

DAAROM WILLEN WE OP EEN OPRECHTE MANIER
MET ELKAAR WERKEN EN LEVEN.

MET EEN ZORGVULDIG OOG VOOR ELKAARS
TEKORTKOMINGEN EN ELKAARS TALENTEN.

IN DE ZEKERHEID DAT WE ZIEN WAT DE ANDER
NODIG HEEFT.

ZO WERKEN WE SAMEN AAN VERBINDING,
AAN VERVULLING, AAN GROEI.

MET HEEL ONS HART, IEDERE DAG.

DIT BLAD WERD MOGELIJK GEMAAKT DOOR DE STICHTING CAMPHILL NEDERLAND

CAMP HILL

M A G A Z I N E

CAMP HILL
SHOPPING

JE EIGEN, UNIEKE
UITDAGING

EEN LEVENLANG
LEREN

